

I

*H*et enorme motorjacht *Princess Marina* lag voor de kust van Antibes in de Middellandse Zee voor anker, niet ver van het beroemde Hôtel du Cap. Het was een warme junidag geweest en nu viel de schemering in. Vanaf de kust was het 150 meter lange jacht goed te zien. Een tiental dekknechten van de vijfenzeventigkoppige bemanning was het dek aan het dweilen, zoals elke avond wasten ze het zoute water van het schip. In de verte leken de dekknechten heel klein en dat gaf kijkers vanaf de wal een goed beeld van de geweldige omvang van het jacht. De ruimtes aan boord waren helder verlicht. Iedereen die bekend was met dat deel van de kust kende het jacht en wist wie de eigenaar was, al lagen er diverse vergelijkbare schepen in de buurt voor anker. De reusachtige superjachten waren te groot om aan te meren, behalve in havens die groot genoeg waren voor cruiseschepen. Het viel hoe dan ook niet mee om een schip met die afmetingen aan te meren, al was de bemanning nog zo talrijk en bedreven.

De eigenaar van het schip, Vladimir Stanislas, had elders in de wereld nog drie motorjachten, die ongeveer net zo groot waren. Ook bezat hij een bijna honderd meter lange zeilboot

die hij van een Amerikaan had gekocht, maar die gebruikte hij zelden. Hij was het liefst aan boord van de *Princess Marina*, vernoemd naar zijn moeder, die was overleden toen hij veertien was. Het was een luxueus, drijvend praaleiland, en het had hem een fortuin gekost om het te laten bouwen.

Hij bezat ook een van de bekendste villa's aan de kust, in Saint-Jean-Cap-Ferrat, die hij van een beroemde filmster had gekocht. Maar aan land voelde hij zich nooit zo veilig, want in het oog springende villa's vielen in het zuiden van Frankrijk vaak ten prooi aan roofovervallen.

Buitengaats voelde hij zich beschermd. De meesten van zijn bemanningsleden hadden een intensieve veiligheidstraining gevolgd en wisten hoe ze zich tegen terroristen moesten weren. Hij had een compleet wapenarsenaal aan boord, inclusief een raketlanceringssysteem. Bovendien kon hij zich op het water snel verplaatsen.

Vladimir Stanislas was een van de rijkste mannen van Rusland, zelfs van de wereld. Twintig jaar geleden had hij van de regering het monopolie verkregen voor de Russische staalindustrie. Dat had hij te danken aan de uitzonderlijk goede contacten die hij sinds zijn tienerjaren met sleutelfiguren had opgebouwd. Op een cruciaal moment waren er grote sommen geld betaald en hij had onvoorstelbaar veel verdiend, meer dan iemand voor mogelijk had gehouden. Hij had daarna grote investeringen in de olie gedaan en in bedrijfstakken over de hele wereld. Het was moeilijk om je een voorstelling te maken van de hoeveelheid geld die Vladimir had verdiend. Op zijn negenenveertigste was zijn geschatte vermogen veertig tot vijftig miljard dollar en dan ging het alleen over de zakendeals en investeringen die bekend waren. Hij beheerde het leeuwendeel van het nieuwe vermogen in Rusland. Vladimir stond op goede voet met hoge regeringsfunctionarissen, tot de Russische president aan toe, en hij

kende ook andere staatshoofden. Het schitterende jacht dat als een sieraad in de schemering glinsterde, was slechts een bescheiden symbool van het belang van zijn relaties en zijn briljante kennis van zaken.

Vladimir werd zowel bewonderd als gevreesd. Wat hij in al die jaren had bereikt als voorname speler in het Russische bedrijfsleven had hem zowel de bewondering als de afgunst opgeleverd van zakenmannen over de hele wereld. Hij had de reputatie meedogenloos te zijn, en hij vergaf zijn vijanden nooit. Maar zij die hem goed kenden en zakendeals met hem hadden gesloten, wisten dat dat niet het hele verhaal was. Vladimir had ook een zachtere kant. Hij had een zwak voor kunst, hield van schoonheid en wist veel van literatuur.

Hij omringde zich het liefst met mensen van zijn eigen soort en had alleen Russische vrienden, die net als hij belangrijke industriëlen waren. En de vrouwen in zijn leven waren ook altijd Russisch geweest. Alhoewel hij een prachtig huis in Londen had, de villa in Zuid-Frankrijk en een spectaculair appartement in Moskou, ging hij alleen om met landgenoten.

Ondanks zijn gezag en invloed zag je hem in gezelschap makkelijk over het hoofd. Vladimir was een bescheiden man die liever niet opviel, al hield hij zelf zijn omgeving nauwlettend in de gaten. Hij koos ervoor zich eenvoudig te kleden en zich onopvallend te verplaatsen. Pas als je in zijn ogen keek, besepte je wie en wat hij was: een man met oneindig veel macht. Zijn vooruitstekende kin en de kracht die zijn houding uitstraalde, gaven aan dat hij alles kreeg waarop hij zijn zinnen had gezet. Heel soms, wanneer hij lachte, gaf hij de indruk dat er ook warmte was.

Hij had de hoge jukbeenderen en het Mongoolse uiterlijk van zijn voorvaderen, en dat gaf hem iets exotisch. Al vanaf zijn jeugd voelden vrouwen zich tot hem aangetrokken, maar hij stelde zich nooit kwetsbaar op, voor niemand. Niemand

was onmisbaar voor hem en hij had zijn wereld al heel lang volledig in zijn greep. Met minder nam hij geen genoegen. Niets in Vladimirs leven ging per ongeluk, alles paste in het grotere plan.

Vladimir was geen knappe verschijning in de klassieke zin, maar het was wel een interessante man. Hij had een lang, stevig lijf, blonde haren, scherpe gelaatstrekken en zijn ogen waren ijsblauw. Op de zeldzame momenten dat hij zich ontspande, leek hij hartelijk, en hij was een echte sentimentele Rus.

Hij had diverse minnaressen gehad sinds hij was opgeklommen in de wereld, maar in tegenstelling tot zijn collega's en tegenhangers wilde hij geen gezin stichten. Dat maakte hij meteen aan het begin duidelijk aan zijn vrouwelijke gezelschap. Hij had geen familie en maar weinig vrienden en dulde geen handenbinders.

De meesten van zijn mannelijke kennissen hadden minstens één kind bij elke vrouw met wie ze een relatie hadden gehad, meestal omdat de vrouw erop aandrong, om haar financiële positie in de toekomst zeker te stellen. Vladimir weigerde in te gaan op zulke smeekbeden. Kinderen pasten niet in zijn plannen en hij had geen spijt van deze beslissing, die hij lang geleden genomen had. Hij was best vrijgevig voor de vrouwen met wie hij een relatie had, maar deed hun geen beloften voor de toekomst, en daar durfden ze trouwens ook niet op aan te dringen, net zomin als ze hem durfden te manipuleren. Vladimir was als een roofdier dat ieder moment kon toeslaan, altijd waakzaam en waarschijnlijk genadeloos als hij dwarsgezeten werd. Er waren maar weinig mensen die de proef op de som wilden nemen en er was tot nu toe niet één vrouw in zijn leven geweest die dat had aangedurfd.

Natasha, zijn huidige metgezellin, met wie hij al zeven jaar samen was, wist dat een leven zonder kinderen een voorwaar-

de was om bij hem te kunnen zijn. Hij had duidelijk gemaakt dat er nooit sprake zou zijn van een huwelijk of de status die daarbij paste. En als dat eenmaal zo was afgesproken, werd er verder over gezwegen. De vrouwen die getracht hadden hem van het tegendeel te overtuigen of geprobeerd hadden hem te bedriegen, waren de laan uit gestuurd met een keurig bedrag, dat echter niet te vergelijken was met wat ze anders aan de relatie hadden kunnen overhouden. Vladimir was gewiekt en sloot alleen compromissen als hem dat zakelijk goed uitkwam. Hij luisterde altijd naar zijn hoofd en niet naar zijn hart. Als hij goedgevolig was geweest of kwetsbaar waar het vrouwen betrof, had hij nooit de positie bereikt die hij nu had. Al in zijn jeugd had hij geleerd alleen op zichzelf te vertrouwen. Daar plukte hij nog steeds de vruchten van.

Vladimir had grenzeloos veel macht en geld vergaard en genoot van wat hij bereikt had. Hij verweende zichzelf graag met allerlei speeltjes: zijn huizen, zijn jachten, de fantastische sportauto's, een vliegtuig, twee helikopters die hij continu gebruikte om de wereld rond te reizen en de kunstcollectie, die zijn passie was. Hij vond het belangrijk zichzelf met schoonheid te omringen en wilde van alles alleen het beste. Af en toe nam hij de tijd voor een pleziertje. Maar er was weinig tijd voor ontspanning; de zaken en de volgende deal gingen altijd voor.

Hij had weinig vrienden, alleen de belangrijke mannen met wie hij zakendeed of de politici die hij in zijn zak had. En hij schrok niet terug voor risico's. Het leven moest vooral niet saai zijn, dat kon zijn razendsnelle geest niet verdragen. Hoewel hij nu zeven jaar met dezelfde vrouw was, was hij haar slechts zelden ontrouw, al was dat ongebruikelijk voor mannen als hij. Vladimir had geen tijd voor geflirt en had er ook weinig zin in. Bovendien was hij tevreden met zijn partner en hun relatie kwam hem goed van pas.

Natasha Leonova was zonder twijfel de mooiste vrouw die hij kende. Hij was haar voor het eerst tegengekomen op straat in Moskou. Het was winter en ze had het ijskoud gehad, maar ze was jong en trots. Vladimir had haar direct interessant gevonden en toen ze zijn pogingen om haar te helpen had afgeslagen wilde hij haar beter leren kennen. Zijn niet-aflatende pogingen hadden na een jaar succes, en ze had zich gewonnen gegeven. Ze was destijds negentien, en sindsdien was ze zijn minnares. Nu was ze zesentwintig.

Natasha trad op als gastvrouw als hij dat nodig achtte, maar zette zichzelf nooit op de voorgrond. Hij kon spectaculair met haar voor de dag komen; ze was het tastbare bewijs van zijn succes. Maar dat was alles wat hij van haar nodig had, ook al was ze zeer intelligent. Het enige wat hij van haar wilde was haar aanwezigheid, haar schoonheid en haar beschikbaarheid, 24/7, waar hij haar ook maar voor nodig had. Zonder verdere uitleg. Natasha wist wel beter dan om informatie te vragen die hij niet zelf wilde geven. Ze wachtte op hem op de plek waar hij haar hebben wilde, in welke stad, in welk huis of op welk schip dan ook, en hij beloonde haar gul voor haar aanwezigheid en haar trouw. Ze had hem nooit bedrogen; ze zou trouwens allang weggestuurd zijn als dat wel het geval was geweest.

Deze regeling schikte hun allebei. Ze was al veel langer bij hem dan ze beiden verwacht of gepland hadden. Natasha was onderdeel geworden van de perfect afgestelde machine die maakte dat hij kon leven zoals hij wilde. Daarom was ze belangrijk voor hem. Ze wisten allebei welke rol ze in elkaars leven speelden, en meer verlangden ze niet. Hun relatie was al jaren volmaakt in evenwicht.

Natasha bewoog met de gratie van een balletdanseres door de spectaculaire hut op het jacht dat een aantal maanden per jaar hun thuis was. Als klein meisje had ze ervan gedroomd

ooit ballerina te zijn. Ze vond het prettig om samen aan boord te zijn. Het gaf hun vrijheid, ze konden zo besluiten te vertrekken, waar ook maar naartoe, en konden doen wat ze wilden. En wanneer Vladimir het druk had of ergens anders was voor zaken, deed ze waar ze zin in had. Soms ging ze van boord om te winkelen, maar vaak bleef ze ook gewoon op het jacht. Natasha wist precies waar de grenzen lagen van haar leven met Vladimir. Ze had geleerd wat hij van haar verwachtte en hield zich daaraan. Op zijn beurt hield hij van haar zuivere schoonheid. Hij pronkte graag met haar wanneer ze uitgingen, net als met zijn Ferrari of een zeldzaam sieraad. Andere vrouwen in haar positie waren wel eens veeleisend of humeurig, maar Natasha was dat nooit en andere mannen benijdden Vladimir om haar. Instinctief wist ze wanneer ze haar mond moest houden en wanneer ze iets kon zeggen, wanneer ze afstand moest houden en wanneer ze toenadering kon zoeken. Ze voelde zijn stemming altijd precies aan en was flexibel en makkelijk in de omgang. Ze stelde geen eisen, en daarom gaf hij haar veel en was hij kwistig met cadeautjes. En alhoewel ze alles waardeerde en ervan genoot wat hij haar schonk, zou ze ook met minder tevreden zijn geweest, iets wat zéér ongevoelen was bij vrouwen in haar situatie.

Natasha maakte zelf geen plannen en wist dat ze niets moest vragen over de mannen die hem bezochten en de deals die hij sloot. Hij waardeerde haar discretie, beschaafde manieren, kameraadschap en spectaculaire verschijning. Soms behandelde hij haar als een kunstwerk uit een museum, waarmee hij wilde opscheppen. Alleen al door haar aanwezigheid bevestigde ze zijn status bij andere mannen en was ze een symbool van zijn goede smaak. Ze kende Vladimir als een gulle, aardige man wanneer hij dat wilde en een gevaarlijke man op andere momenten. En ze was erbij geweest als zijn stemming van het ene op het andere moment omsloeg. Ze

hield zichzelf voor dat hij een goed mens was onder de harde buitenkant die anderen zagen, maar stelde die veronderstelling niet op de proef. Ze stelde de plek die zij bekleedde in zijn leven op prijs, vond hem aardig en bewonderde hem om wat hij allemaal bereikt had.

Vladimir had haar gered uit de bitterste armoede van de straten van Moskou toen ze negentien was en ze was de ontberingen van haar leven voordat ze hem ontmoette niet vergeten. Daarom kwamen de taken die ze voor hem uitvoerde altijd eerst en vergat ze nooit wat ze aan hem te danken had. Ze wilde niet terug naar de armoede die ze gekend had en riskeerde dus op geen enkele manier het leven dat ze nu dankzij hem had. Ze was veilig, want hij beschermde haar, en dat bracht ze niet in gevaar. Ze was zich er altijd van bewust wat ze voor hem betekende, en ze vroeg niet meer en had niet meer nodig. In het leven dat ze deelden speelde hij een uitzonderlijke rol en ze was hem dankbaar voor alles wat hij voor haar gedaan had.

Door het leven dat ze leidden, had ze eigenlijk geen contact met andere vrouwen en vrienden. Er was alleen plaats voor Vladimir in haar wereld. Dat was wat hij van haar verwachtte en daar klaagde ze niet over. Natasha hield zich aan al zijn regels, ze wilde niet het onderste uit de kan. Ze was intelligent en kende haar plaats. Ze genoot intens van hun leven samen, iets meer wilde ze niet van hem. Als zijn minnares had ze alles waar ze ooit van had kunnen dromen, en meer. Ze miste kinderen niet, of vrienden, en ze hoefde niet met hem te trouwen. Wat ze samen deelden was genoeg voor haar.

Natasha was zich aan het verkleeden toen ze de helikopter aan hoorde komen. Ze had net gedoucht en had een witsatijnen jumpsuit aangeschoten die haar vormen perfect omsloot. Ze deed een paar diamanten oorbellen in die Vladimir haar had gegeven en stapte in de hooggehakte zilveren sandalen.

Snel borstelde ze haar golvende lange haar en deed een beetje make-up op.

Ook zonder zich op te maken bezat ze een natuurlijke schoonheid. Dat vond Vladimir heerlijk aan haar. Ze deed hem denken aan sommige van zijn favoriete schilderijen van Italiaanse meesters, en hij kon uren naar haar kijken. Naar haar lange elegante gestalte, haar perfecte gezicht, het zijdezachte, lichtblonde haar en de enorme blauwe ogen met de kleur van een zomerhemel. Maar hij praatte ook graag met haar en waardeerde haar intelligentie. Vladimir had een hekel aan ordinaire of domme vrouwen, aan graaiers, en Natasha, met haar natuurlijke elegantie en rustige aanwezigheid, was verre van dat.

Ze haastte zich de trap op naar een van de twee heliplatforms en ging tussen de bemanningsleden en bewakers staan die allemaal op hem wachtten. De helikopter landde en haar haren zwiepten om haar hoofd. Glimlachend probeerde ze door het raam een glimp van hem op te vangen.

Het geluid van de motor stierf weg en de deur ging open. Hij kwam naar buiten en knikte naar de piloot. Een van zijn lijfwachten nam zijn koffertje aan. Vladimir keek naar Natasha en lachte naar haar. Zij was precies wat hij nodig had na die vergaderingen in Londen. Hij was twee dagen weggeweest en was blij om weer thuis te zijn. Nu kon hij zich ontspannen, al had hij aan boord ook een kantoor en kon hij met een videoscherm communiceren met zijn kantoren in Londen en Moskou.

Soms waren ze maanden aan boord. Hij ging alleen op reis voor zaken als dat nodig was. De vergadering die hij net had bijgewoond was goed gegaan en hij was tevreden. Hij sloeg een arm om haar schouder terwijl ze de trap af liepen naar een grote bar op het benedendek. Een stewardess reikte hun op een zilveren dienblad een glas champagne aan.

Ze vroeg hem nooit naar zijn vergaderingen. Het enige wat ze wist van zijn werk, was wat ze had gehoord, gezien of geraden, en ze hield haar mond erover. Niet alleen haar schoonheid, maar ook haar tact was belangrijk voor hem.

Ze gingen zitten. Geen van tweeën had oog voor de lijfwachten die op enige afstand van hen stonden. Die waren onderdeel van het landschap voor hen.

Vladimir keek even uit over het water en richtte zijn blik toen op haar. 'En wat heb jij gedaan vandaag?' vroeg hij zacht. Hij nam haar bewonderend op. De witte jumpsuit omsloot haar lijf als een tweede huid. Ze gedroeg zich nooit uitdagend, behalve in de slaapkamer, maar ze had ontegenzeggelijk een sexy uitstraling, die als een magneet werkte op andere mannen. Hij genoot ervan dat ze hem daarom benijdden. Net zoals het schip een symbool was van zijn enorme rijkdom, was Natasha's schoonheid een symbool van zijn mannelijkheid en aantrekkingskracht. Dat beviel hem prima.

'Ik heb gezwommen, heb mijn nagels laten doen en ben even gaan winkelen in Cannes,' zei ze kalm. Zo bracht ze meestal haar dagen door wanneer hij weg was. Wanneer hij er wel was, bleef ze aan boord zodat ze altijd beschikbaar was. Hij had haar graag om zich heen als hij vrij was. En hij vond het heerlijk om met haar te gaan zwemmen, samen te eten en met haar te praten.

Natasha had zich zelf ook in kunst verdiept, had boeken gelezen en artikelen op internet, dus wist ze wat er in de kunstwereld omging. Ze zou graag een cursus volgen bij het Tate in Londen wanneer ze daar waren, of in Parijs, maar ze was nooit lang genoeg op één plek om zich ergens voor in te kunnen schrijven. Maar ondanks het feit dat ze nooit haar school had afgemaakt, had ze de laatste jaren veel kennis vergaard over kunst. Hij besprak graag zijn nieuwste aankopen met haar en de schilderijen die hij van plan was te kopen. Dan bestudeerde

ze de kunstenaars die hij noemde uitvoerig. Ze vond het leuk om bijzondere weetjes te achterhalen die hem ook fascineerden en bij dinertjes sprak ze met kunstexperts. Vladimir was trots op haar uitgebreide kennis.

En aangezien ze geen vrienden had om tijd mee door te brengen, was ze gewend om alleen te winkelen. Ze mocht kopen wat ze wilde. Hij gaf haar graag cadeautjes, voornamelijk sieraden die hij zelf uitkoos en een enorme hoeveelheid Hermès-tassen van krokodillenleer, in alle kleuren van de regenboog. Het waren meestal Birkins met een diamanten sluiting die een fortuin kostten. Ook vond hij het heerlijk om kleren voor haar uit te kiezen bij modeshows. Zo was ze aan de jumpsuit van Dior gekomen die ze aanhad.

Voor zichzelf deed hij niet zoveel moeite. Hij kleepte zich altijd eenvoudig en conservatief en was uit Londen teruggekomen in jeans, een goed zittende blazer, een blauw overhemd en bruine suède schoenen van Hermès.

Ondanks het leeftijdsverschil vormden ze een mooi stel. In een speelse bui wees hij er wel eens op dat hij oud genoeg was om haar vader te zijn, al zag je niet dat hij drieëntwintig jaar ouder was.

Het feit dat ze geen eigen leven had, betekende niet dat ze eenzaam was. Het beslag dat hij op haar legde, werd ruimschoots gecompenseerd. Ze was hem dankbaar en hij kreeg er geen genoeg van haar te bewonderen. In de zeven jaar dat ze bij elkaar waren had hij nooit een andere vrouw ontmoet die hij liever had, of die beter bij hem zou hebben gepast. Hij bedroog haar alleen wanneer hij in een andere stad was en de mannen met wie hij zakendeed voor iedereen hoeren hadden besteld na een belangrijke vergadering. Dan wilde hij niet onwillig of onvriendelijk overkomen. Meestal had iedereen dan al veel gedronken, zodat hij vroeg kon wegglijpen.

De sterren verschenen aan de hemel terwijl ze hun cham-

pagne dronken. Vladimir zei dat hij wilde douchen en iets gemakkelijkers aantrekken voor het eten. Natasha zelf zag hij het liefst in casual avondkleding, precies zoals ze nu gekleed was. Haar schoonheid wond hem nog steeds op.

Ze volgde hem naar hun hut en ging op het bed liggen terwijl hij zijn kleren uittrok en naar zijn kleedkamer liep met de zwartmarmeren badkamer. Haar eigen kleedkamer had een rozemarmeren badkamer en was speciaal voor haar ontworpen.

Vladimir had het licht in de hal aangedaan. Dat betekende dat ze niet gestoord wilden worden. Natasha zette muziek op. Verrast keerde ze zich om toen ze hem naakt en met natte haren van de douche achter haar zag staan.

'Ik heb je gemist in Londen, Tasha. Ik vind het niet leuk om zonder je te gaan.'

Dat wist ze, maar hij had niet gevraagd of ze meeding en dat betekende dat hij tot diep in de nacht in vergadering zou zijn. Ze had geen idee wie hij daar gesproken had.

'Ik heb jou ook gemist,' zei ze zachtjes. Ze deed haar schoenen uit en ging weer liggen. Haar haar lag in een waaier om haar hoofd op het kussen. Hij ging op het bed naast haar zitten, schoof de bandjes van de jumpsuit van haar schouders en trok die naar beneden. Nu droeg ze alleen nog de witsatijnen string die bij de jumpsuit hoorde.

Hij mompelde zachtjes iets terwijl hij zijn neus in haar hals duwde. Hij was opgewonden. Langzaam ging hij op haar liggen, trok haar string uit en gooide hem opzij. Hij had de hele dag gewacht tot hij weer bij haar kon zijn en het vertrouwde gevoel van hun samensmelting verkwikte hem.

Wanneer ze de liefde bedreven, deed hij haar altijd denken aan een leeuw. Hij brulde als hij klaarkwam; het geluid van de overwinnaar. Naderhand lag ze verzadigd in zijn armen. Ze stelden elkaar nooit teleur en vonden veiligheid en kalmte in elkaars armen in zijn woelige wereld.

Een uur later, nadat ze samen hadden gedoucht en Natasha een zijdeachtige witte kaftan had aangetrokken, gingen ze naar boven om buiten te dineren. Het was al na tien. Ze vonden het prettig om laat te eten, als er geen zakelijke telefoontjes meer kwamen en zijn assistentes in Londen en Moskou naar huis waren. De nacht was van hen, behalve wanneer ze gasten ontvingen. Dan ging het eigenlijk altijd om mannen met wie hij zakendeed of van wie hij iets wilde.

‘Waarom gaan we morgen niet in Saint-Paul-de-Vence eten?’ vroeg hij haar, en hij stak een Cubaanse sigaar op.

Ze snoof genietend de scherpe geur op. ‘La Colombe d’Or?’ vroeg ze. Ze gingen daar vaak heen. Het eten in het beroemde restaurant was heerlijk en aan de muren hingen kunstwerken van Picasso, Léger, Calder en alle anderen die daar gegeten hadden en hun rekening betaald hadden met schilderijen die ze aan het begin van hun carrière aan de eigenaren hadden gegeven. Het was een lust voor het oog om daar te eten, omringd door de uitzonderlijke kunstwerken van de kunstenaars die daar waren samengekomen lang voordat ze beroemd waren geworden.

‘Ik wil die zaak eens proberen waar iedereen het over heeft,’ zei hij. Ontspannen rookte hij zijn sigaar. Ze keken uit over het water en genoten samen van de met sterren bezaaide hemel.

‘Da Lorenzo.’ Ook dat was een favoriete pleisterplaats van kunstliefhebbers. Er hingen alleen werken van Lorenzo Luca. Het restaurant was door zijn weduwe opgezet, bijna als een soort heiligdom, in het huis waar ze gewoond hadden. De ruimtes boven het restaurant stonden ter beschikking van beroemde kunstverzamelaars, kunsthandelaren en museumconservators. Het was kennelijk de bedoeling dat de gasten zich volledig onderdompelden in het werk van de beroemde kunstenaar en Vladimir wilde er al jaren naartoe. Maar het

was zo moeilijk om te reserveren dat ze altijd toch weer terechtwamen bij La Colombe d'Or. En dat was ook prima.

'Een kunsthandelaar in Londen vertelde me dat we Madame Luca op haar directe lijn moeten bellen en zijn naam noemen. Mijn assistente heeft het geprobeerd en het is gelukt. We hebben voor morgen een reservering. Ik kijk ernaar uit,' zei hij vergenoegd. De eigenaren stonden erom bekend dat zij de klanten uitkozen en niet andersom.

'Ik ook. Ik ben dol op zijn werk.' Het leek op het werk van Picasso, al had het zijn eigen aparte stijl.

'Die schilderijen komen nauwelijks op de markt. Toen hij stierf, liet hij de meeste van zijn werken na aan zijn vrouw en zij verkoopt ze niet. Af en toe komt er een een-op-eenveiling, maar ik heb me laten vertellen dat ze zelfs dat eigenlijk niet wil. En hij heeft ook niet zoveel schilderijen gemaakt als Picasso, dus zijn er minder in andere handen terechtgekomen. Pas aan het eind van zijn leven werd hij populair en nu zijn ze gigantisch duur, bijna net zo onbetaalbaar als werken van Picasso, doordat zij ze niet wil verkopen. De laatste, die enkele jaren geleden verkocht werd bij Christie's, bracht een vermogen op.'

'Dus kopen we geen kunst bij het eten,' zei ze plagerig, en hij lachte. Maar misschien ook wel. Vladimir was onvoorspelbaar als het om kunst ging en als hij iets wilde hebben, zette hij alles op alles om het te krijgen.

'Kennelijk is het net alsof je een museum bezoekt. En zijn beste werk hangt in zijn studio. Daar zou ik wel eens rond willen kijken. Misschien kunnen we haar morgen zover krijgen,' zei Vladimir glimlachend. Ze keken er beiden naar uit.

Na het eten zaten ze nog een tijdje te praten. Natasha nipte aan een laatste glaasje champagne en ze genoten van wat het jacht en de avond hun te bieden had. De zee was kalm en de nacht vredig en ze gingen pas ver na middernacht beneden-

deks. Vladimir ging nog even naar zijn kantoor om een paar e-mails te beantwoorden. Hij hield zijn zaken op elk uur van de dag in de gaten.

Vladimir werd gedreven door een onuitgesproken vrees die Natasha maar al te goed begreep. Dat was een van de dingen die hen het sterkst verbonden, al spraken ze er nooit over. Hun achtergrond in Rusland verschilde niet zoveel. Ze hadden allebei in hun jeugd bittere armoede gekend. Dat had hem ertoe gebracht om zo succesvol te worden en het had Natasha in zijn armen gedreven toen ze als jong meisje op straat in Moskou had geleefd.

In zijn jeugd had hij onvoorstelbare ontberingen doorstaan. Zijn vader was een alcoholist die overleed toen Vladimir drie was en zijn moeder Marina overleed op zijn veertiende aan de gevolgen van tbc en ondervoeding. Zijn zusje stierf op haar zevende door een longontsteking; er was geen geld voor medische zorg. Toen zijn moeder stierf ging hij de straat op, waar hij het redde omdat hij slim was. Op dat moment zwoer hij dat hij hoe dan ook nooit meer arm zou zijn als hij volwassen was. Op zijn vijftiende was hij koerier geworden voor een paar louche figuren in Moskou, en hij was een soort mascotte voor hen geworden. Een paar jaar later was hij hun vertrouwde loopjongen die soms dubieuze zaken voor hen uitvoerde. Maar hij deed dat moedig en efficiënt. Hij was gewiekst en kende geen angst. Een van zijn werkgevers had wel iets in hem gezien en was zijn mentor geworden. Vladimir nam alles ter harte wat hij hem geleerd had en voegde daarbij zijn eigen intelligentie en kennis.

Tegen de tijd dat hij eenentwintig was, had hij al meer geld verdiend dan hij ooit gehoopt had en brandde er een gloeiend vuur in zijn binnenste om verder te gaan en nog meer te verdienen. Op zijn vijfentwintigste was hij vergeleken met de meeste anderen een rijk man. Toen ook in Rusland de vrije

markt meer mogelijkheden bood, had hij elke kans aangegrepen die er was en had hij optimaal gebruikgemaakt van zijn connecties. Na nog eens vijf jaar had hij miljoenen verdiend. Nu, negentien jaar later, liet hij zich door niets tegenhouden en hij zou over lijken gaan om maar geen armoede meer te hoeven kennen. Velen vonden hem meedogenloos, maar Vladimir wist wat hij moest doen om te overleven in een complexe wereld.

Natasha was net zo bang voor armoede als hij. Ze was de dochter van een onbekende vader en een prostituee die haar had achtergelaten in een weeshuis toen ze twee was. Ze was nooit geadopteerd en tot haar zestiende in het weeshuis gebleven. Daarna had ze drie jaar in fabrieken gewerkt en gewoond in onverwarmde pensions, zonder enig vooruitzicht op een beter leven. Ze was nooit ingegaan op de avances van mannen die betaalde seks met haar wilden en was vast van plan niet net als haar moeder te eindigen, die aan de gevolgen van alcoholmisbruik was overleden niet lang nadat ze Natasha aan haar lot had overgelaten.

Vladimir had Natasha in een dunne jas door de sneeuw zien ploeteren en was geraakt door haar schoonheid. Het was ijsig koud en hij bood haar een ritje in zijn auto aan. Tot zijn verbijstering weigerde ze. Daarna had hij haar maanden achternagelopen en haar warme kleding en voedsel gestuurd, maar beide had ze niet aangenomen. En toen, bijna een jaar nadat hij haar voor het eerst gezien had, had ze erin toegestemd met hem mee naar huis te gaan. Ze was ziek, had koorts en bleek een zware longontsteking te hebben. Ze deed hem een beetje aan zijn moeder denken en hij had haar zelf verpleegd. Hij redde haar van haar leven in de fabriek en van haar gruwelijke omstandigheden, ook al was ze in het begin nogal terughoudend geweest.

Ze spraken nooit over hun verleden, maar haar grootste

angst was ooit weer zo arm te zullen zijn, om niets en niemand te hebben, en uiteindelijk van armoede te sterven. Ze vergat nooit dat Vladimir haar redder was en zo beschouwde ze hem nog steeds. Af en toe had ze nachtmerries over het weeshuis, de fabriek en het pension en over de vrouwen die ze had zien sterven. Ze sprak er nooit over, maar ze zou nog liever zelf doodgaan dan teruggaan.

In veel opzichten pasten ze dus goed bij elkaar. Ze hadden een vergelijkbare achtergrond en hadden op een verschillende manier succes bereikt, respecteerden elkaar en hadden elkaar, al zouden ze dat nooit toegeven, heel hard nodig.

Want het verleden was nooit echt ver weg. De angst voor de armoede waarin hij was opgegroeid, achtervolgde Vladimir al zijn hele leven, al had hij nu het gevoel dat hij niet meer door dat spookbeeld ingehaald kon worden. Maar hij keek nog altijd af en toe over zijn schouder. Het maakte niet uit hoeveel miljard hij verdiend had, het was nooit echt genoeg.

Natasha was er toevallig makkelijker vanaf gekomen, maar ook zij was in die zeven jaar nooit vergeten waar ze vandaan kwam, hoe erg het was geweest en wie haar had gered.

En hoe ver ze het ook gebracht hadden en hoe veilig ze nu ook waren, ze wisten allebei dat hun oude angsten altijd deel zouden blijven uitmaken van wie ze waren. De schimmen daarvan spookten nog steeds rond.

Die nacht viel Natasha in slaap terwijl ze op hem lag te wachten. Hij maakte haar wakker en bedreef weer de liefde met haar. Ze was veilig in de armen van haar redder.